

digt, om den er $3\frac{1}{2}$, 4 eller maaske undertiden $4\frac{1}{2}$ pCt.; der findes ingen Oplysninger derom i Lovforslagets Bemærkninger. Saa skal Sparekasserne træde i Likvidation, og denne kan vare fire Aar efter den 1. April 1923, altsaa indtil 1. April 1927. I den Tid skal Sparekasserne forsøge at udbetale Reichsmark-Beløbene samtidig med, at de forrenter dem. De modtager altsaa Reichsmark-Beløb og skal betale tilbage i Reichsmark. Hvad gør de nu imidlertid med disse Reichsmark, naar de har faaet dem? Efter den gældende danske Sparekasselov skal Indskuddene anbringes i let sælgelige Papirer, i Statsobligationer, i Kreditforeningsobligationer og lignende, eller udlaanes mod Pant i fast Ejendom eller anbringes paa lignende fuldkommen betryggende Maade. Men Reichsmark kan ikke, saa vidt jeg da kan forstaa, anlægges i danske Statsobligationer eller Kreditforeningsobligationer, og her opstaar da det Spørgsmaal: Hvis Reichsmarken gaar op — og man kan jo ikke, fordi Reichsmarken indtil nu er gaaet ned, gaa ud fra, at den alarig mere vil stige —, hvorledes skaffes saa Reichsmark-Beløbet til Veje? Er der indsat 100 Mill. Reichsmark, som skal udbetales om 2—3 Aar, og Reichsmarken, som nu staar i $2\frac{1}{2}$, da er gaaet op til 10, skal der i Virkeligheden udbetales det firedobbelte af det Beløb, der er indsat. Og hvad gør man saa? Hvad har man gjort med Reichsmarken imedens? Hvorledes har man anbragt den? Hvorledes har man skaffet den forrentet? Og naar man skal udbetale Renten, vil akkurat det samme Forhold stadig komme til at foreligge: Hvorledes skaffer man Reichsmark-Rentebeløbet, og hvad betales der derfor? Hvorledes kan Sparekassen sikkert betragtes som solvent efter dansk Sparekasselovgivning, naar den har modtaget meget store Beløb i Reichsmark og skal udbetale Reichsmark igen og risikere, at Reichsmark gaar op? Noget maa den jo gøre med sine Reichsmark; paa en eller anden Maade maa den jo anbringe dem.

Om dette giver Lovforslaget ingen Oplysning, men det er, forekommer det mig, det store Spørgsmaal, som i Virkeligheden foreligger: Hvorledes klarer Sparekasserne i de sønderjydske Landsdele den meget vanskelige Situation, som kan komme til at foreligge, naar de paa en Gang har Krone-Indskud og Reichsmark-Indskud? Jeg har gennemlæst Lovforslagets Bemærkninger, men ikke fundet nogen Oplysning. Jeg kan ikke tro, det er Oplysningen, at der et Sted i Bemærkningerne staar, at man haaber, Reservefonden kan komme ind under Valu-

tareguleringen. Det er en Udtalelse i Betænkningen, som den højtærede Handelsminister i og for sig ikke har sluttet sig til, idet han kun siger, at han har ladet disse Bemærkninger gaa videre til sin ærede Kollega, Finansministeren, men det er jo sikkert, at den Valutaregulering, som er vedtaget ved Lov af Rigsdagen, ikke kan omfatte en Regulering af Sparekassernes Reserver — en Regulering, som da ogsaa meget snart maatte finde Sted, den kunde ikke udskydes i lang Tid, og hvad vilde den i øvrigt hjælpe? Maaske den højtærede Handelsminister kan forklare mig dette for mig noget vanskelige Punkt, som jeg synes, man maa have Oplysning om; dertil kræves naturligvis ogsaa den Statistik, som jeg savner, nemlig Statistikken over, hvor store de Reichsmark-Beløb egentlig er, som nu staar i Sparekasserne. Det er det, jeg vilde ønske oplyst og ligeledes, hvorfor det er nødvendigt yderligere at modtage Reichsmark, og om ikke Faren ved yderligere at modtage dem er overordentlig stor. Jeg kan ikke rigtig begribe, hvis ellers mine Betragtninger er rigtige, at saa sagkyndige Folk som de, der har siddet i Udvalget, kan gaa ind paa, at man vedblivende i nogle Aar modtager Reichsmark; det er jo en ganske naturlig Spekulation, at Folk opkøber Reichsmark for et forsvindende Beløb i Kronemønt — det bliver jo store Beløb i Reichsmark —, sætter dette Reichsmark-Beløb paa Rente og saa prøver en Gang ad Aare at faa en meget stor Kapital ind for en forholdsvis lille Kapital nu. Men maaske kan den højtærede Handelsminister oplyse mig derom, eventuelt i Udvalget. Jeg vilde ønske, at man fik nogen Statistik til Prøvelse af, hvad der egentlig foreligger.

Det andet Forhold, Lovforslaget beskæftiger sig med, er de offentlige Sparekasser i de sønderjydske Landsdele, de saakaldte kommunale Sparekasser. Jeg er i høj Grad enig med den ærede sidste Taler i meget af, hvad han sagde. Jeg gaar saa vidt, at jeg ikke kan se, at der er saa stor Grund til at være en Modstander af disse Sparekasser, som Betænkningen til Lovforslaget paa en vis Maade giver sig ud for at være; samtidig foreslaas der rigtignok en Afviklingstid af 10 Aar, jeg ved ikke, om dette er tilstrækkeligt. I Betænkningen fra det Udvalg, der blev nedsat den 28. August 1920 og endte sit Arbejde den 14. Oktober 1921 — altsaa 14 Maaneder efter, og dog ikke, som sagt, skaffede nogen Statistik —, staar der, at det er et „Brud med Udviklingen“ at have disse kommunale Sparekasser i de sønderjydske Landsdele. Det synes jeg nu ikke godt, man